

(1930 -)

ALİ OSMAN KARAHAN

Bediüzzaman Hazretlerinin Şuâlar kitabında Yalvaçlı Hafız Ali Osman Karahan Hocaefendinin, nam-ı diğer Topal Hafız'ın adı şu şekilde geçmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim!

Evvelâ: Hadsiz şükür ederim ki: Risale-i Nur'un hakikî sahibleri olan müftüler, vaizler, imamlar, hocalardan manevî kahramanlar meydana çıktılar. Şimdiye kadar Nur'un fedakârları; gençler, mektebliler, muallimler idi. Bin bârekâllah Edhem, İbrahimler, **Ali Osmanlar** ehl-i medresenin yüzlerini ak ettiler, çekingenliklerini cesarete çevirdiler.” (Şuâlar 482)

Said Nursi Hazretleri bu mektubunda, Ali Osman Hocaefendi, Diyanet camiasından Risale-i Nur'a sahip çıkanlar içinde sayıyor, tebrik ediyor, örnek hoca olarak gösteriyor... 'Edhem' olarak ismi geçen diğer kahraman hoca ise, Alamescid Köyünden İbrahim Edhem Talas'tır. Hatıraları bu kitaptan okunabilir.

Üstad Said Nursi Hazretlerinin Yalvaç'a tam üç ziyareti vardır. Bu ziyaretlerin üçü de, birinci muhatap Ali Osman Hocaefendinin davetiyle gerçekleşiyor... Hz. Üstad'ın Yalvaç ziyaretlerinin anlatımı, açıklaması Ali Osman Karahan'ın dilinden gelecek...

Doğuştan kalça çıkığı bulunan hocaefendinin Yalvaç'ta lakabı "Topal Hafız". Kendisi bu lakabından dolayı rahatsız değil, bilakis, bu benim unvanım, sen de yazabilirsin dedi bana. Kendisini, Yalvaç'ta yaptırdığı caminin misafirhanesinde ziyaret ettik. Şuâlar'da isminin geçtiği yeri bize okudu ve bunun hikâyesini anlattı.

1939 senesinde Yalvaç'ta bir kaza kurşunuyla şehit olan Muallim Ahmed Galip Keskin, bir Yalvaçlı olarak Üstad Bediüzzaman hazretlerine kalemiyle ilk hizmet edenlerdendir. Ali Osman Karahan, Yalvaç yöresinde Muallim Galip'ten manen devraldığı hizmet sancağını altmış senedir taşıyıp bugünlere getiren en büyük hâmil... Tabi kolay olmamış bu işler... Uzun, meşakkatli ve çileli nur yolculuğunda takipler, baskınlar, karakollar, hapisler yakasını hiç bırakmamış...

Hafız Ali Osman, 1952 senesinde Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra, Üstad'ı Bediüzzaman'ın tavsiyesiyle talebe yetiştirmeye çok önem vermiş; insanlara, gençlere Risale-i Nur dersleriyle ışık tutmuş, yol göstermiş, onların imanlarının inkişafına vesile olmuştur...

Yalvaç nur hizmetleri, Hafız Ali Osman'ın kiralayıp hazırladığı medreseye Hz. Üstad'ın gelmesiyle başlamış, bilâhare hoca efendinin kendi evinin altında devam etmiştir. Talebe sayısı artınca da Hafız abi, dört katlı bir bina daha kiralayıp, hizmeti genişletmiştir. Binanın tefrişatını yaptıktan sonra da uzaktan bakmamış; oranın açıcısı, temizlikçisi, sobacısı, bulaşıkçısı olarak bizzat vazife ifa etmiştir. Bunları bize kendisi değil, yirmi üç seneden beri talebesi ve yakınında olan Bayram Özcan anlattı. Kendisi 'estağfurullah' diyerek sükût etmiştir...

Hatıralarında, ilk gençlik yıllarında yana yakıla tahkiki iman derslerini arayışları, o zamanki halet-i rûhiyesi ve aradığını bulduktan sonra arız olan müthiş vesvese; zannediyorum, benim gibi birçok nur talebesinin geçmişteki hatıralarına, duygularına tercüman olacaktır.

Bu ziyaretimizde önemli bir şey daha öğrendik. O da, Hüsrev Altınbaşak ağabeyin salâsını veren, cenazesini yıkayan ve namazını kıldırmanın Hafız Ali Osman Hocafendinin olmasıdır. Hüsrev ağabeyi gaslederken bir müşahedesini ve bir tespiti var...

Topal Hafız'ın hatıraları hakikaten çok önemli ve çok kıymetli... Daha evvel tam olarak hiç kaydedilmemiş ve yayınlanmamış. 26 Eylül 2010 Pazar günü ikindiden sonra başlayan sohbetimiz, yatsı namazına kadar devam etti. Biz Hafız hocamızda, vazifesini ifa etmiş insanlarda görülen huzur ve süruru gördük.

Uzun hatıraları yazılıp düzenlendikten sonra Ali Osman hocamıza tashih ettirilmiştir. Kendisi bazı düzeltme ve ilaveler yapmıştır.

Hafız hocamızın hâtıralarının sonuna yine bir Yalvaçlı olan Nuri Akgün'ün de kısa hatıraları ilave edilmiştir. Nuri Akgün'ün hatıralarını İstanbul'da kaydettik.

Hafız Ali Osman Karahan Anlatıyor:

Adım Ali Osman Karahan, 1930 Yalvaç doğumluyum, bana Topal Hafız da derler. Doğuştan kalça çıkığım var. Hafızım, imamlıktan emekli oldum. Şimdi yine Yalvaç'ta ikamet ediyorum.

YALVAÇ'TA HİZMET MUALLİM GALİP İLE BAŞLAMIŞ...

Üstad'ın Barla döneminde on iki tane yazıcısı varmış, bunlardan biri de Yalvaçlı Muallim Galip Keskin...

1935 Eskişehir hapishane hayatı sırasında Risale-i Nur'u tanıyan ve ömrü boyunca Bediüzzaman'a hürmet etmiş genç bir subay, buraya, Yalvaç'a tayin olmuş, kısmet işte. Burada jandarma karakolu ve şube var sadece, bu da şubede vazifeli bir Yüzbaşı...

Yalvaç'ta 850 senelik büyük bir çınar ağacı vardır. 8 Şubat 1939 tarihinde bu ağaç altında Yüzbaşı ve Muallim Galip birbirlerine yaklaşmış fısıltı ile -tabi o zamanların tehlikeli konularını (!)- konuşurlarken yüzbaşı ayağa kalkıyor, belindeki beylik tabanca kazayla yere düşüyor ve patlıyor, Muallim Galip Bey'in midesine bir kurşun saplanıyor. Konya'ya yetiştirmek için yola çıkıyorlar, Konya Devlet Hastanesinde 14 Şubat 1939 tarihinde vefat ediyor. Üstad buna çok üzülüyor... Muallim Galip'in Mektûbat kitabında ve Barla Lâhikasında Türkçe, Arapça, Farsça şiirleri vardır. Bazı suallerin sahibidir. Telif ve tebyiz sırasında yaşanan harikaları anlatan mektupların altında da ismi geçmektedir. Bir oğlu var Yahya, O da İstanbul'da. Yalvaç'ta hizmet Muallim Galip ile başlıyor, bizlerle devam ediyor inşallah.

GÖLE DÜŞMÜŞ GİBİ İZDIRAR DERECEİNDE ALLAH'A YALVARIYORDUM

Risale-i Nur'lar ızdırarî olarak nasip oldu bana. Şöyle anlatayım:

İlkokuldan çıkınca, benim bu ayağımın sakatlığından dolayı, ilerde hoca olsun diye hafızlığa vermişler, Yalvaç'ta. Hafız oldum ama hafız da olsak merkez camilerin hiç birinde kadro yok... 1952'de Menderes'in camilere kadro vermesiyle 75 lira maaşla Yalvaç merkez Kaşacıbey mahalle camisinde hoca oldum. Bu hoca olma sevincimi Üstad sonradan kırdı geçirdi ya. Anlatacağım...

İmamlık devam ederken, "Allah'ı göster bana inanayım" deyip alay ediyorlardı birtakım okumuş insanlar. Böyle bir dönemde hoca oldum ben, öyle bir zamandı... Sorulara cevap veremediğimden dolayı ızdırar halinde, "ben bunun uzmanı değilim, buna cevap yok" deyip geçiyordum. İnsanların karşısında aşağılık duygusundaydım. Bu ızdırarı kim bilecek, başta Allah biliyor. O zaman, "Yâ Rabbi! Eğer ben bu vazifede kalacaksam bana bir yol göster" diye göle düşmüş bir insan gibi ızdırar halinde Allah'a yalvarıyordum.

Izdirari duruma düşende riya olmaz. Denize düşen bir insan, yüzme bilmezse kıyıda, kenarda olan birine ciddi olarak yalvarır, yapmacık olmaz yani. Aynen bunun gibi, mefkûre bakımından denize düşmüş bir muztar adam gibiydim.

Şimdi niçin ve neden sorularına cevap veren bir pozitif dönem geçiriyoruz. Hakikaten neden ve niçini araştıran bir insan tahkikatın yolunu da açmış oluyor. Dinde de böyledir. Amentüyü okuyan bu zaman insanına, neden ve niçinler izah edilmezse, Üstad'ın tabiriyle taklitte kalırsınız. İşte ben de böyle bir nur arıyordum...

Risale-i Nur'u tanımayan bir insan için, başka hiç bir imani eser yok ki... "Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahı" gibi bir kitabı gördük, nur görmüş aptala döndük...

ÜSTAD 1952'DE YALVAÇ'A BİR ASÂ-YI MÛSA GÖNDERİYOR VE...

Biz böyle ıztırar ile hoca olarak yaşarken, cevap veremiyoruz insanların sorularına.

Isparta'nın Gelendost kazasından Halil Hafız namında birisi Üstad'ı daha evvel tanımış. Zaman zaman onu ziyarete gidermiş. Yine ziyarete gittiği bir seferinde Bediüzzaman Çamdağı'nda demişler. Ve Çamdağı'nda görüşmüşler Üstad'la.

**Ali Osman Karahan Yalvaç'ta ziyaret ettiğimiz ekiple beraber
Soldan; Şakir Taş, Ahmed Cevad Yaşar, Ali Osman Karahan, Ömer Özcan, Yusuf Yıldızhan
26 Eylül 2010 Pazar**

Orada sohbet sırasında Bediüzzaman demiş ki: "Halil Hafız, sizin Gelendost'un ötesinde, gitmedim ama bir Yalvaç Kazası var, bilir misin?" "Üstad'ım bilirim, bazen Pazar günleri oraya gideriz biz" demiş Halil Hafız. "Orda Galip Efendi vardı; Keskinzadelerden, bir kaza ile vefat etti. Ona çok acıdım, fakat ordan gelip de bu iman derslerinden istifade eden çıkmadı" demiş Üstad. Halil Hafız bu sefer toparlanmış, "Üstad'ım, bana emir buyur, vazife ver, ben oraya gideyim, Risalelerden bahsedeyim, sizden bahsedeyim, inşallah ben vesile olayım" demiş.

O zamanlarda Üstad yeni yazıya müsaade edince, bir arkadaşımız Asâ-yı Mûsa kitabını yeni harflerle daktilo ile yazmış, Üstad'a vermiş. Hatta Üstad "Bu kargacık burgacık yazı neymiş böyle" demiş. İşte o kitabı, Üstad Halil Hafız'a vermiş, "Yalvaç'a gidersen ilk karşılaştığın kişiye benim selamımla birlikte bu Asâ-yı Mûsa'yı da ver" demiş.

Şimdi bu zat geliyor Yalvaç'a, fakat bir korku düşüyor içine. "Yahu bu dinî propaganda yaptı" derlerse diye vesvese geliyor içine. Ama yine de azimli ki, bunu ancak imamlara verebilirim, imamlar da reddetmez ya diye düşünmüş. Ben de, o sırada, merkezdeki, Devlethan Camiinde geçici vazifeliydim, vekil olarak. Bu Halil Hafız geliyor Yalvaç'a,

Devlethan Camiinde benim arkamda öğle namazı kılıyor. Koynunda da Asâ-yı Mûsa kitabı var. Halil Hafız namazdan sonra beni takip etmiş. Ben de, bir barakada çalışan ayakkabı tamircisi arkadaşım vardı, oraya girip oturmuştum. O da geldi kapıya, sakallı yaşlı bir adam. "Esselamü Aleyküm" dedi. Üstad demiş ki "ilk selam verdiğiğine bu kitabı ver." Arkadaşım meşgul tabi, ayakkabı işleriyle... Ben serbestim "Aleyküm Selam" dedim. "Evlat! Evlat! Çok şanslısın, çok şanslısın" dedi. Tabii ben bilmiyorum şansımın ne olduğunu daha. "Selamın üzerinden ne şans?" dedim. "Bu selam benim değil, emanettir" dedi. "Nereden getirdin?" dedim. "Dünyanın en büyük âliminden" dedi. "Kim o yahu?" dedim. "O dağlarda yaşar" dedi. Çamdağı'ndan geliyor ya. "İnsin de hizmet etsin, ne işi var dağlarda, insanların ihtiyacı var" dedim. Ben ızdırar içindeyim ya öyle diyorum. "İnecek, İnecek, ona Bediüzzaman derler" deyince ben irkildim. Burada Bediüzzaman'a yakın ama ona yanaşmamamız için hakkında birçok iftira sözler uydurmuşlardı. (Şeyh Said'le karıştırıyorlar) isyan etmiş, bir saçı var beline kadar örgülü filan gibi... Biz hep böyle duyduğumuzdan, O zatı böyle bir adam şeklinde biliyor, fakat üzerinde durmuyorduk. "Sende mi inandın bunlara?" dedi. "Ben görmedim ki; böyle diyorlar" dedim. İşte hep böyle iftiralarla insanları yaklaştırmadılar ona. Sonra kitabı çıkardı "al bu kitabı, ilk selamı alana bu kitabı hediye et" dedi bana. Beğenirsen oku, beğenmezsen gelip kitabı geri alacağım" dedi.

Yahu bir gecede, bir çırpıda bir kitap biter mi? Ben bitirdim ve sonra o Asa-yı Mûsa kitabını tekrar defalarca okudum. Aradığımı bulmuştum... Ve bir daha yeni kitaplar gelsin diye dört gözle beklemeye başladım...

Kısa bir zamanda toparlandım. Doluyum, boşalamıyorum bu sefer. Ondan sonra bütün imamlara "yatsıdan sonra dağılmayın, biz geleceğiz, ben yeni bir eser okumaya başladım, size bir şeyler anlatacağım" diye haber göndermeye başladım. Lüküsleri yakıyoruz, diyelim ki, arkamda kırk-elli kişi var, güzel güzel anlatmaya başlıyorum... Tabi bu arada Adaleti de ayağa kaldırdık. Daha Üstad'ı tam tanımadan, görmeden ilk mahkememiz başladı. Tam yedi kere mahkemeye verildim...

VESVESEYLE İLGİLİ HATIRAM ÇOK MÜHİM

Vesveseyle ilgili şimdi anlatacağım hatıram çok mühimdir...

Şunu söyleyeyim evvela: Kişi ne kadar imanlı olursa, şeytan da o kadar kuvvetli pehlivanlarını gönderiyor...

Risaleler geliyor amma, benim gönlüme gelen sualler var. İmanî vesvese işte... Yani sualler içimden geliyor, şeytan bana itiraz ettiriyor, sanki şeytan kanımın içinde, bir şeyler söylüyor bana. İşte şu kadar büyük kâinatın idaresi falan gibi vesvese... Eserlere bakıyorum, katien vesveseyle ilgili bir cevap bulamıyorum. O tarihte daha 23 yaşlarında bir gencim ben...

Üstad merkebe işlek derdi... Bir gün, böyle bir hâlet-i rûhiye ile değirmene gittim ben, işlekle. Un öğütüp sarıp getireceğim. Dalmışım orda, duvara dayanmış eserlerden okuyordum, ağlıyorum bir taraftan. Oradan değirmenci bağırdı; "Sen âşık mısın yoksa?" dedi. "Ne aşığı?" dedim. "Ne ağlıyorsun sen?" dedi. "İşte, var kendime göre bir şey" dedim. O anda içimden gelen şüphelerin verdiği huzursuzluktan ağlıyorum tabi. "Yâ Rabbi! Bu nereye varır, içimden gelen bu sualler?.." diyorum kendi kendime. Neyse o gün böyle geçti...

O akşam, buralarda keçecilik yapan bir arkadaşım var Mehmet Türkmen adında. Risale-i Nur talebesi. Onlar iş için Antalya'ya kadar giderlerdi. O gün dönüşlerinde Eğirdir'de inmişler. Tabi o zaman araba günde bir tane geçiyor. Beklerken, Bediüzzaman'ın Eğirdir'de olduğunu duymuşlar ve hemen bulunduğu eve gidip kapısını çalmışlar. Üstad'ın Eğirdir'de evi vardır, yukarıda. Onlara "Siz nerelisiniz?" demiş Üstad. "Yalvaçlıyız" deyince, hah durun, demiş. "Siz orda -Üstad bana Topal Hafız demezdi- Hafız Ali Osman var, bilir misiniz onu?" diye sormuş. "Biliriz Üstadım hep beraberiz, beraber ders okuyoruz" demişler. "Ziyaretinizi kabul ettim. En süratli giden bir vasita ile o tarafa gideceksiniz, size bir eser vereceğim, ona yetiştireceksiniz, evinize bile uğramadan verin" demiş. Gelenler dedi ki: "Hatta beş dakika kadar aradılar vereceği kitabı..."

Mehmet Türkmen Yalvaç'a gelir gelmez kapımı çaldı, perişan vaziyette, yoldan geliyor ya. "Yahu ne bu halin git üstünü başını değiştir de gel" dedim. "Yok, dur, Üstad'la aranızda ne var?" dedi. "Ne olsun, O Üstad, ben talebesi" dedim. "Eve bile uğramadan ver" diye bir eser verdi, ondan dolayı doğru buraya geldim" dedi. Tabi benim hoşuma gitti "Ne dedi? Ne dedi?" diye bir daha anlattırdım. "Al şunu, soyunayım yine geleyim" dedi ve gitti.

Kitabı bir açtım; "Şeytandan İstiaze Risalesi 13. Lem'a ve 21. Söz'ün İkinci Makamı Vesvese Risalesi" Osmanlıca... Aynen böyle... Allah şahittir buna... Okumaya başladım: "Şeytan şüpheli kalbe atar, o hayalidir, ehemmiyet verirsen büyür, vermezsen küçülür. Aynadaki ateş yakmaz, yılanın sureti ısırılmaz, sen ehemmiyet vermezsen sana dokunmaz. Bir sarayın şu kadar kapısı olsa hepsi kapalı birisi açık olsa, o saraya girilmez denilmez. Cehil onu davet eder, ilim onu tard eder. Sende aslında iman vardır, fakat ilmin olmadığından o şüphe arz olmuş, hiç korkma, hiç korkma" diye bir başladım...

Aman Yâ Rabbi! Aman Yâ Rabbi! Nasıl anlatsam... Artık bir bayram havası doğdu bende. Gerçek bir bayram havası veya benim için ona benzer şekilde bir sürur... Ondan sonra bana hiçbir zaman, bir daha vesvese arz olmadı...

İLK ZİYARETİM, O GÖZLERİN TARİFİ MÜMKÜN DEĞİL

Üstad'a çok ziyaretlerim oldu, biz onu dinledik sadece. Bu gidip gelmelerin birinde; "bir medrese açarsanız, Yalvaç'a gelmek istiyorum" demişti. Sonradan üç defa da kendisi geldi Yalvaç'a. İlk ziyaretim muhtemelen 1952'de şöyle oldu:

Bu kitapları altı ay okudum, artık çatlayacağım böyle, Veysel Karani gibi... Kitaplar devamlı geliyor ama Üstad'ı daha görmüş değilim. Halil Hafız geliyor: "Dur, ya seni sıkıntıya sokarlar, ya da Üstad'ı sıkıntıya sokarlar, daha hâlâ gayretli (!) hâkimler ve savcılar var, sen kitapları oku yeter" diyordu.

Diyarbakır'ın Çermik Kazasından Abdülkadir namında bir zatın, o günkü şartlarda buraya yolu düşmüş. Ben Devlethan camiinde imamım ya, sabah namazını arkamda kıldı. Namaz bitince: "Hocam daha erken, dükkânını açacaklar da vardır, cemaate bir ders yapayım mı, müsaade eder misin?" dedi. Cemaate sordum, yapsın dediler. O da çıktı derse başladı. Konuşmasına "Firaklardan gelen feryadlar, aşk-ı bekadan gelen ağlamaların tercümanıdır..." diye başlayınca, tamam dedim, bu bizden. Ama yüksek kademedeki konuşunca bizimkilerin başı düştü, uyuklamaya başladılar. Yeter diye işaret ettim.

Sonra bir kahveye gittik, çay içerken "Siz Risale-i Nur talebesisiniz" dedim. "Evet, burada bir zat var, siz çoktan görmüşsünüzdür" dedi. "Görmedim, altı aydan beri kitaplarını okuyorum ama sıkıntı olur diye beni götürmüyorlar" dedim. "O geçti yahu, eğer vaktin varsa düş arkama gidelim, ben ona aşığım, her sene bir kere geliyorum" dedi.

Eve bile danışmadan düştük arkasına. Vardık Isparta'ya. O biliyor evini, kapıyı çaldık, rahmetli Bayram Yüksel çıktı. Onu bildiği için, hoş geldin dedikten sonra, bana, "sen nerden geldin?" dedi. "Yalvaç'tan geliyorum" dedim. Şöyle bir irkildi "Yalvaç'tan gelecek bir adamı bekliyor Üstad Hazretleri, ama şansın yok, Üstad Emirdağ'a gitmek üzere hazırlanıyor" dedi. İki dakika görüşürsek ne olacak sanki diye içimden geçiriyorum, ama söyleyemiyorum. Abdülkadir'e "sen ne edeceksin, ben buradayım zaten, yerini de öğrendim, sen ta uzaklardan geldin?" dedim. "Bekleyeceğim, Üstad'ım kapıdan çıkınca elini öpeceğim, o kadar bile yeter" dedi. "Ne olacak o kadarla?" dedim. "Sen sonra anlarsın" dedi. Hakikaten sonra anladım...

İki dakika sonra Üstad geldi... O bakış... O gözler... O imiş... Bu değişik bir şey... Valla ağlıyorum bak... Şimdi bile resmine baktığımda, o gözlerle dayanamıyorum bir türlü... Gidin bakın, odamdaki resmini bile ters dönmüş olarak görürsünüz... Gördüğüm zaman içim kaynıyor böyle yani... Onbeş saniye gözüne bakabilen bir insan görmedim ben... Bu kabil şeylerde, bir insanın varlık âleminde böyle bir insan görmesi... Onun tarifi mümkün değil... Hayatımda bunu hiç çözmeden bu dünyadan gideceğimi zannediyorum... Zannediyorum bu hal, Üstad'ın iç âleminin yüzüne vurmasından kaynaklanıyor...

Neyse Üstad'ın elini öptük, nereden geldiğimi sordu, "Yalvaç" dedim. "Yalvaç?" dedi. "Evet" dedim. "Sonra tekrar gelirsin, bizim şimdi işimiz var, Emirdağ'a gidiyoruz" dedi.

"Galibim'e selam et" dedi. O kaza ile vurularak vefat olan Yalvaçlı talebesi. Ama ben daha Muallim Galip kim, hiç duymamışım. Bediüzzaman'la ilk görüşmemiz bu kadar... Abdülkadir memleketine, ben de Yalvaç'a döndüm.

İlk işim Galip'e o selamı götürmek. Aradım taradım, bakkal Galip'i buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ın yanından geliyorum, sana Üstad'ın selamı var" dedim. "Ben onu tanımıyorum, ben değilim o" dedi. Yeniden araştırdım bir Galip daha buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ı ziyaret ettim, sana selamı var" dedim. "Yok, hocam yanlışın var, beni bilmez o" dedi. Sonra: "Dur, onun Galip'i evliya gibi bir adamdı. Fakat o kaza kurşunuyla öldü, acaba ölene de mi selam gönderdi? O Konya'da medfundur" dedi. Mesele anlaşılmiş oldu.

MAHİYETİNİ BİLMEYEN KADİRİLERE ÇATINCA ÜSTAD AZARLADI

Benim kayınpederim, aynı zamanda teyzemin beyidir. O, Kadirî Tarikatının Yalvaç halife vekiliydi. Ben Risale-i Nur eserlerinden etkilendikçe, onların zikirlerinin mahiyetini bilmeden o sallanmalarını, yıkılmalarını, başlarını sağa sola sallamalarının mahiyetini kavrayamadım. Aslında Nakşî idim ben de, fakat Kadirilerin toplantılarını da bilirdim. Askerden gelince -altı ay askerlik yaptım- babalığımaya dedim ki "Gel kısa yoldan iman hakikatlerini kavramak için önce bu kitapları okuyalım, bu hareketlerle siz zaman kaybediyorsunuz, evet güzel şeyler bunlar ama..." diyecek oldum. "Yok, biz bunlara alışmışız, ama sizi de tasvip ediyor, iftihar ediyoruz" dedi.

Üstad'ı ziyarete gittiğim bir zaman "Senin başka işin yok mu? Ehl-i Tarikat o tevhidlerle bomba yağdırır gibi küfrün kalelerine top atıyor, onlar da öyle hizmet ediyorlar..." diye beni azarladı. Sonra "git onlardan özür dile" dedi. Hâlbuki bu meseleden hiç haberi yoktu Üstad'ın. Bu vesileyle bir meseleyi de anlamış oldum...

BEDİÜZZAMAN'IN YALVAÇ'A BİRİNCİ ZİYARETİ

Bediüzzaman'ın Yalvaç'a üç ziyareti vardır. 1957'deki birinci ziyaretinde sadece Muallim Galip'in evini ziyaret edip, dua edip gitmiş. Birinci gelişinin esas sebebi bir vefa insanı olarak kendisine yazıyla hizmet ettiği için onun doğup büyüdüğü eve ziyaret etmek imiş. Oysa o zaman itibariyle de Yalvaç'ta medresemiz de var idi.

YALVAÇ'TA ÜSTAD'A EV TUTTUM FAKAT...

Üstad "medrese tut Yalvaç'a geleceğim" dedi ya, herhalde beni sevdiğinden gelecek diye düşündüm ben. Yalnız Üstad medrese tut deyince ben bunu çok iyi anlayamadım, büyük bir okul filan zannettim. Sungur'a falan sordum, "yok yahu, işte bizim burda gördüğün gibi, bir ev, daire olsa yeter, kadın, kız, çocuklar olmayacak, toplanıp kitap okunacak, rahat olacaksınız" dediler.

Geldim Yalvaç'a... Şurada az ilerde Safranbolu evleri gibi, çok daha güzel tarihi bir ev var, üç katlı. Orayı tuttum yaşlı bir kadından. Bir hafta çalıştım, Isparta'da gördüğüm şekilde karyola falan koydum, oraya benzer şekil verdim eve.

Sonra Üstad'ı davet için Isparta'ya gittim. "Üstad'ım arzu ettiğin medreseyi açtım, sizi davet ediyorum, şu da anahtarı, getirdim, buyrun" dedim. Üstad anahtara baktı, baktı "İyi ya, sahibinden tutmadın her halde, ben sahibinden tutmadığın eve gelmem" dedi. "Efendim sahibinden tuttuk bu evi" dedim ben. "Sahibi değil o" dedi. "Üstad'ım tutan benim, yaşlı kadından tuttum, benim evin de üç ev aşığında, komşuyuz yani, katiyen biliyorum ki sahibidir." Naz makamında konuşuyorum tabi. "Ben de diyorum ki değil, git sor" dedi ve almadı anahtarı.

Geldim Yalvaç'a, ama nasıl geldim artık bilmiyorum, beş dakikada geldim gibi oldu. Ya Üstad'ın dediği yanlış çıkarsa diye içimden de geçiyor tabi. Yaşlı kadına gittim "Bu senden tuttuğum ev kime ait?" dedim. "Bizim" dedi. "Senin değilmiş" dedim sertçe. Hemen toparlandı, "Evlât, tasarrufu bizde, benim inimin (beyinin ağabeyi) orası, onlar öldüler, onlardan bir subay yetişti, o şimdi buralarda değil, bize 'Anamdan, babamdan kalan bu evi satın, bankaya bana yatırın, ben artık Yalvaç'a gelmem' diyor. Bu ev satılıncaya kadar bizim tasarrufumuzda diye kiraya verdim" dedi. Şimdi anlaşılmişti her şey. Sen ver şunun adresini mektup yazayım ona dedim. "Evi size vermez, boşa uğraşma, sevmez böyle

şeyleri" dedi. Ver sen adresi dedim. Onbeş gün sonra geldi cevabı, hakikaten küplere binmiş adam "Tokmağına bile dokunamazsın" diye yazıyordu.

ÜSTAD YALVAÇ'TA TUTTUĞUM MEDRESEYE ÇIKTI

Artık başka bir ev baktım... Yine yaşlı bir kadın... "Bu ev senin mi, tapusu var mı?" diye sordukça kızılıyordu kadıncağız. Orayı da hazırladık, gittim Üstad'a, anahtarı aldı.

Yaşlı kadından kiraladığım bu evi de aynı Isparta'daki Üstad'ın evi gibi hazırladım. Yalvaç'a girildiğinde, evimin yanından geçilip öyle gidiliyor bu dersaneye. Aramızda bir yol ve başka evler var. Medresenin yanındaki ev de, o yaşlı kadının. İki ev arasında uzun bir hayat (bahçe) var, içinde de bir nar ağacı...

Bir gün bu medresede oturuyoruz. Bana Üstad'ı tanıtan, Risale-i Nur'u ilk defa dağdan getirip bana veren Halil Hafız misafirim. Ona gördüğüm bir rüyayı anlatıyorum. Teşvik için, hizmet adına gördüğünüz rüyaları anlatın derdi Üstad. İnsan hayat boyunca çok rüya görür de, onlar başka... Rüya şöyle:

Medrese ile yanındaki yaşlı kadının evinin arasındaki bahçenin içindeki nar ağacının yanından bir kudret suyu çıktı rüyamda. Sıcak su... O sırada benim kardeşim -ilahiyatçıdır - o zaman ortaokulda okuyordu henüz, onunla münakaşa ediyoruz. O diyor ki "İşte yeraltı kanallarından gelir, sıcak yerlerde su ısınır, zayıf yerlerden çıkar..." Ben de dedim ki "Hayır, Allah'ın kudretidir." Biz münakaşa ederken anam geldi. "Bak ana senin tabiatperest oğlun bana böyle böyle diyor" dedim. Anam "Bırakın, bak sen daha yeni hoca oldun, bu daha okuyor, baban öldü." Sonra medreseyi göstererek "şurayı hamam yapın da gelen giden yikansın" dedi.

Rüyayı dinleyen Halil Hafız kalp ehli bir adamdı. Dedi ki: "Allah'tan umuyorum ki Bediüzzaman çıktı geliyor." "Ağzından ballar aksın, bu rüyayla sen hemen nasıl garanti konuşuyorsun?" dedim. "Ben öyle arzu ediyorum" dedi. İnanır mısın iki dakika sürmedi, anam koştı geldi "Ne oturuyorsun, Üstad'ın geldi" dedi. Üstad benim eve gelmiş. Anam: "Sizin için hazırlanan ev burası değil, bura hocanın kendi evi, oğlum benim o, şu yoldan gidin, ben ona koşup haber vereyim, gelsin size yol göstereyim" demiş. O zaman telefon yok tabi. "Olur" demişler. "Halil Hafız ne yaptın yahu sen, nasıl bildin bu gün geleceğini?" dedim. Merdivenleri dörder adım atlayarak indim... O zaman genciz tabi.

Taksiyi gören ahali yediden yetmişe "Bediüzzaman geldi! Bediüzzaman geldi!" diye, düşmüş arkasına.

Üstad'ın arabası, medrese tarafına direk giden ana yola değil de, aradaki daracık yola döndü. Ben de tam dönerken yetiştim, gözümle hoş geldiniz dedim. "Üstad'ım bu taraftan değil buradan gideceğiz" dedim. Hiç aldırmadı. O kadının evi dedim ya, oradan da hayat (bahçe) kapısı var. Öteki sokağa çıkar. Ben ikinci kere söyleyince, Zübeyir dedi ki - O hepsinden farklıdır, Ebu Bekir gibidir, ona öyle inanmış ki -; benim bağrıma şöyle kolunu gerdi "ne ediyorsun sen?" dedi. "Yahu siz mi bileceksiniz, ben mi bileceğim, şuradan gideceksiniz" dedim. "Bırak sen karışma" dedi. "Ama bıraksam Üstad'ı yoracaksınız, ara yollardan arkalardan gelecek, buralar hep ev dolu" dedim. "Sen karışma" dedi. Aynen böyle... Keramete bak şimdi. Üstad, kadının eski evinin kapısından girdi avluya, rüyamda nar ağacının orada, suyun çıktığı yere, namaza duracak gibi durdu, dua etti. Evin de iki dış kapısı var, birisi bu yan sokağa geliyor, doğru medreseye çıkıyor. Diğeri öteki ana yola açık kapı. Öyle yapmış ev sahipleri. Üstad, dışarı çıkmadan, buradan çıktı medreseye.

Üç tane odanın da kapıları kapalı, doğru kendisine hazırlanan odaya girdi. Bana burayı mı hazırladınız diye sormadan girdi odasına. Bir müddet kaldı, ama yatmadı, ikinci namazını beraber kıldık medresede...

İşte o rüya o gün tevilsiz çıktı. Şimdi tevilini ben yapıyorum, bunu Üstad'a anlatmadım tabi.

ÇOK YEMEK YAPTIRDIM, ÜSTAD GÜNEŞTE KURUTULMUŞ EKMEĞİ YEDİ SADECE

Takdir edersiniz ki benim için dünyanın en büyük misafiri gelmiş. Sülaleme dedim ki "Sen su böreği yap, sen şunu yap, sen bunu yap..." Üstad, o gün kuşluk vaktinden ikindi

sonrasına kadar Yalvaç'ta kaldı. Bu arada tüm sülale yemek yapma ve ağırlama için seferber olduk. Herkes bütün gayretleriyle seviniyorlar, uğraşıyorlar, coşuyorlar tabii.

Saat oniki oldu, o çıktığı evin, ben yan tarafında kirada oturuyorum. Arada dam var, damdan da gidiliyor medreseye.

Yemekleri getireyim mi diye müsaade alacağım, çıktım yukarıya. Salona çıkar çıkmaz, Zübeyir, Üstad'ın odasından çıktı. Eline bir kepekli ekme almış, "nerdesin yahu?" dedi. "Geldim işte ne edeceksin?" dedim. "Güneşli temiz bir yer göster şunu kurutacağım" dedi. Elindeki ekmeği gösteriyordu. "Ne olacak bu?" dedim. "Bediüzzaman Hazretleri yiyecek, iki bardak çayla Üstad'ın gıdası bu" dedi. "Sen deli misin Zübeyir, ben yemekleri getireyim mi diye sormaya geldim" dedim. Zübeyir güldü, sen daha Üstad'ı tanımamışsın, Üstad hiçbir yerde yemez. "Neden, haramiyetinden mi korkuyor?" dedim. "Hayır, Üstad'a iftira ediyorlar, yanındakilerden geçiniyor diyorlar, onun için yemez, sözünün doğru olması için yemez" dedi. Ben eğildim, "Zübeyir bunları kim yiyecek, çok şey hazırladık" dedim. Ceylan, Sungur, Tahir, Zübeyir hepsi vardı yanında. İki taksile geldiler zaten.

Böyle olunca meseleyi anladım ben. Bir şey daha öğrenmiş oldum. Ve Zübeyir şunu dedi: "Ona bu yeme içme mevzuunda erişilmez... Ben sana bir şey söyleyeyim, O, bize söylemez ama biz onu biliriz. Yetmiş iki saatte bir tuvalete gidiyor, 'Bu kadar sık gitmekten de Allah'tan utanıyorum' diyor Üstad." Bunu ben Üstad'ın Yalvaç'a bu ikinci gelişinde bizzat Zübeyir'den böyle duydum.

BEDİÜZZAMAN'IN İMAMLIK FETVASI

Bediüzzaman Hazretleri Yalvaç'a ikinci gelişlerinde ayrılmak üzereyken ayaküstü bana sordu: "Sen neyle meşgul oluyorsun?" "İmamlıkla" dedim. Ürperir gibi bir hal aldı "İmam mı?" dedi. "Evet" dedim. "Namaz parayla kıldırılmaz ki" dedi. Ben de o günkü kafamla "Üstadım, bilmiyorum, genç yaşta beni imam ettiler, eğer hakikaten bu maaş bana haramsa ben hemen istifa edeyim" dedim. "Rızık kapısı çoktur" dedi. Arkasından cevabı şu oldu: "O takva yönüdür, fetva ile yapacaksın bu işi" dedi. Cumhuriyet devrinden evvelki hocaları şöyle anlattı bana: "Yetkisi olan insanlar namazları kıldırır, karşılığında para almazlardı. İmamlar-hocalar nerede imamlık yapıyorsa, o beldenin çocuklarına Kur'an, ilmihal, ahlak, ilim öğretirdi. O beldenin zenginleri, camilere tarla vakfederler, onu eker, biçer rızkını temin ederlerdi dedi. Sonra: "Şimdi böyle bir şey olmadığından, maaşlı olduğunuz için, nesline hizmet etmedikçe, bu para sana haram olur" dedi.

Ben bunu duyunca Üstad'ın fetvasıyla kaldım imamlıkta. Ve elli sekiz senedir bu parayı alma hesabına bu hizmet yerlerindiyim. Neslimize hizmet ediyoruz inşallah. Önceleri altmış, şimdilerde yedi yüz talebe tasarrufumuzda şimdi... Fakirlere okumaları için burs da buluyoruz...

Sonra Üstad ayrılırken Zübeyir abi dedi ki: "Hafız kardeşimiz sizden bir hizmet istiyor" dedi. Az düşündü Üstad şöyle yere sabit bakıp durdu "tamam" dedi. Zübeyir "ne yapsın Üstad'ım" dedi. "1- Mekânlar, hizmet yerleri değişebilir; 2- Bulunduğu yerleri mekânları temiz tutsun, gelene gidene ikram etsin; 3- Risale-i Nur'u çok okusun, kavradığı kadar gelene gidene anlatsın" dedi. Kolay bu vazifeler dedim kendi kendime. Başladık bu talebe hizmet işlerine...

Aylar geçtikten sonra Sungur'lar bir zarf içinde para getirdiler. Ben almak istemiyorum, onlar ısrarla "Üstad'ın, verdiği hizmet karşılığında sana verdiği tâyinâtı, minnet çekme, biz de alıyoruz" dediler. Para dediğim de günde 30 kuruş, yani ayda yedi buçuk lira. Hala devam ediyor. Üstad'ın tâyinâtı bu...

Ben o parayla zeytin almıştım, şimdi o zeytinden beşer tane size ikram ediyorum, kalanını başka gelenlere yedireceğim, fazla yemeyin.

BEDİÜZZAMAN'IN YALVAÇ'A ÜÇÜNCÜ VE SON ZİYARETİ

Bundan sonra Üstad Yalvaç'a bir daha geldi. 1958 yılının son ayları... Kendi taksisiyle geliyordu. O zamanki şartlarda Yalvaç yolu güzeldi. Yalnız, medreseye değil, bir bahçeye geldi. Beni götürdüler oraya. Bu gelişinde, ikinci gelişinde getirdiği talebelerinin hepsi vardı yine. Hatta Üstad'ın yanında kalan Yalvaçlı Zekeriya Kitapçı da vardı. İki saat o bahçede kaldı. "Üstad'ım biz seni yine medreseye bekliyorduk" dedim. Üstad: "Beni çok

izdihamla karşıladılar, çoluk-çocuk toplanıyorlar, bana makam veriyorlar, o bakımdan bana ağır geliyor" dedi. Yalvaç'ı sevdim tekrar geleceğim dedi. Ama ömrü vefa etmedi.

HÜSREV AĞABEYDEN RİSALELERE İTİRAZ EDEN ADAMA CEVAP

Bir gün Hüsrev ağabeyi ziyarete gitmiştim. Orada yine benim gibi ziyarete gelmiş bir zatla karşılaştım. O zat, bir cesaretle risaleleri kastederek, "siz bunlara çok kıymet veriyorsunuz" dedi. Hüsrev ağabey "Ne demek istedin?" dedi. "Bunlarda ilim de yok" dedi. "Sen de ne var o zaman?" dedi. "Ben hiç olmazsa Arapça biliyorum" dedi. Hüsrev ağabey "Arapça bilmek güzel, ama lisan imanı kurtarmaz" dedikten sonra, şöyle bir misal verdi: "Suriye'nin başındaki Hafız Esad bir gece de ihtilalla geldi, kırkbeş bin genci katletti. Bunun da lisanı, ana dili Arapça. Bunun imanı kurtulmuş mu?" dedi. "Mısır'da Nasır, tefsir sahibi Seyyid Kutup'u hapislerde çürüttü, benden özür dilerse affedeceğim dedi. O da: 'bir kâfirden, mü'min olarak af dileyemem' dedi, Nasır onu astı" dedi. "Onun da lisanı Arapça, senin gibi filan da değil, edebiyatını da bilir. Bunlar imanını kurtarmış mı? Cevap ver" dedi. Hüsrev ağabey sonra "Bunlar da, bu risalelerde, lisan değil, imanı kurtaracak dersler var" dedi. Böyle deyince o zat sustu kaldı, büzüldü adam.

Hüsrev ağabey, "Asr-ı Saadet dışında, Osmanlı kadar hiç kimse İslam'a hizmet etmemiştir. Osmanlının bu hizmetten dolayı ahfadına duası var, onun için onların kullandığı yazıyı kullanmamız lazım" derdi.

HÜSREV AĞABEYİN CENAZESİNİ GASLETTİM, NAMAZINI KILDIRDIM

Hüsrev ağabey 1977 senesinde İstanbul'da vefat etti. Isparta Ulu Camide cenaze namazını ben kıldirdim.

O gün Ulu Cami'de bir sala okudum. Hala daha Isparta'nın yaşlıları arasında o salanın tesiri duruyor ki, "o salâyı veren sen miydin" diye bana soruyorlar. Coştum o gün...

Hüsrev ağabeyin cenazesine talebelerinden herkes sahip çıkıyor... Aralarında karar verememişler. Herkesi kucaklayan bir insan yok mu Allah aşkına, diye aralarında konuşmuşlar. Âcizane beni göstermişler. O gün Said Nuri geldi bana, Hüsrev ağabeyin çocuğu gibi sevdiği birisidir o. Bana ısrar etti. "Sen kıldırıcaksın..." dedi. "Etme yahu, siz onun yanında yetiştiniz..." dedim. "Hocam ihtilaf çıkacak, herkes sahip çıkıyor, bizim hakkımızdır diyor herkes. Biz hafız kardeş herkesi kucaklar diye, sizin kıldırmanıza karar verdik" dedi. Bana kabul ettirdiler bunu. Yukarı, ikinci kata çıktık, cenaze geldi, çadırı hazırladılar, perde filan gerdiler...

Önce cenazenin gasil işlerini yaptım.

Bediüzzaman'ın ayak parmakları arasında perde varmış, deri. Hüsrev'in de yarım imiş. Ben ikisini de görmemişim. Şimdi fırsat geçti elime, Hüsrev ağabeyi gaslederken aklıma geldi. Kefeni sardık, sonra nasıl olsa mahrem değil diye, ayakucundan tekrar açtık, baktık. Vallahi hepsi de perdeli. Parmaklarının hepsinin de arası yarım perdeli. Bediüzzaman'ın bütünmüş. Yanımdaki Bafıralı Necati hocaya: "Bak, bunun hakkında Üstad'ın bir iktirani var, bir unvanı var, bunun da ayakları yarım perdelenmiş" dedim. Aynen böyle oldu... Bunu da görmüş, öğrenmiş olduk. Sonra cenaze namazını kıldırarak bana nasip oldu.

ALİ İHSAN TOLA'NIN SABUN KALIBIYLA VERDİĞİ DERS

Senirkentli rahmetli Ali İhsan Tola, Risale-i Nur'dan aktüaliteden bir ders bulur, orayı okurdu. Yani o ders, o aya veya o haftaya aittir. Yani toplumun zararı nerelerdeyse onu tedavi maksadıyla aktüel ders yapardı. Kim gelirse orayı açar, anlatırdı...

Bir gün Ali İhsan Tola'nın ziyaretine gittim. Bana yemek çıkardı. Baktım sofranın ortasında bir sabun kalıbı... "Ali İhsan bir yanlışlık mı oldu, bu karanlıkta yengem yanlışlıkla mı bu sabunu koydu?" dedim. Boynunu böyle kırdı "Bilmiyorum" dedi. "Sen koymadın yani?" dedim. "Yok, ben koymadım" dedi. Sonradan anlayacağız gayri, o koydurmuş. "Yengem mi koydu?" dedim. "Herhalde" dedi. Yemeği yedik...

Bizim bir Osman hoca var, orda vazife yapmış, şimdi Şarki Karaağaç'a gitti. Ali İhsan'ı çok sevmiş, sık sık ziyaret edermiş. Bir gün Osman hocaya dedim ki: "Bende bir ukde var, bir soruver, O çok zekidir, unutmaz" dedim. Ama aradan elli sene geçti... Sormuş,

demiş ki: "Hatırladım, bir hoca bir Hadis-i Şerif'i kavramadıysa, yani yemekten evvel el yıkamasını kavrayamadıysa, o da misafirin olursa, ona kalkıp 'sen elini yıkamayacak mısın demek ağrıma gitti. Daha yemeği getirmeden elimi yıkayacağım, nerde lavabo demedi bana, ben de sabunu koydurttum oraya, belki anlar diye. Onu da anlamadı" demiş. Kendisi koymamış, ama koydurmuş. Osman hoca geldi, "ne müthiş bir zekâ" dedi.

Şimdi elli sene sonra Ali İhsan'dan aldığım bu dersimi tatbik ediyorum. Onun için mutlaka yeni abdest almadıysanız yemekten önce de elinizi yıkayın, sonra da yıkayın.

BIÇAKÇI MUSTAFA POLİSE ÜSTAD'IN MEZARININ YERİNİ SÖYLEYİNCE...

Yalvaçlı merhum Mustafa Akansu vardı. Bıçakçı, hırdavat filan satardı... Üstad ona seyyar medrese derdi. Bu Akansu kardeşimiz Pazar kurardı, bıçak satardı. Seyyar... Her gittiği yerlerde, onun bavulunun biri Risale-i Nur doludur. Hem de Risaleleri, iman dersi olarak tanıtır, anlatırdı. Bıçakların yanına kitapları da koyardı... Hiç korkmazdı bu adam. Üstad'ın ferasetiyle her şeyin farkına varırdı. Ona o unvanı vermiş, yani "Seyyar Medrese."

Bu gelir Yalvaç'a, "Seyyar medrese geldi, kitap almayacak mısın?" dedi mi, biz alırdık. Bir daha geldi mi biz de hizmet için yine alırdık. Yaptırdığı bıçakların da yan taraflarına ev hanımları mutfakta okusun diye Risale-i Nur'dan vecizeler yazdırırdı.

Bunun bir hatırasını da anlatayım: Üstad'ın mezarının yeriyle uğraşanlara belki bir ders olur. Üstad'ın vefatından sonra iki mahkemem daha oldu benim. Bir gün karakoldayız. Ben hücredeyim, küçük pencereden görüyorum. Diğer arkadaşların ifadeleri alınıyor. Tutuklananları zemine indiriyorlar. Orda polis sordu. "Bediüzzaman'ın mezarı nerde?" Tabi herkes bilmiyorum diyor. Sıra Mustafa Akansu'ya geldi, "Ben biliyorum, gel bana sor, ne edeceksin?" dedi. O daha bir şey demeden ben bağırdım "Mustafa ne diyorsun sen, ben bilmiyorum, sen de bilmezsin" dedim. "Kızma hocam ben biliyorum" dedi. O zaman bir aptal bulmuş gibi, hoşuna gitti polisin; onun böyle demesiyle. "Gördün mü, senin doğrularını yalanlayan bir arkadaşın arkasına düşmüşsünüz. Demek bu adam sizi kandırıyor" dedi. Mustafa "hocam kızdı, eğil de kulağına söyleyeyim" dedi. O da eğildi kulağını dayadı. "Toprağın altında" demiş ki o zaman polis bağırdı "Ben de biliyorum toprağın altında olduğunu. Ben sana mezarının yerini soruyorum" dedi. "Dirisinden korktunuz, ölüsünden de mi korkuyorsunuz yoksa?" dedi Mustafa. "Korkmayın gayrı, biz onun şahsına değil, ona verilen ilmin aşığımız, o da fanidir, dünyadan gitti, siz farkında değilsiniz" dedi. Polis içeri kaçtı gitti.

Üstad'ın vefatı beni şok etti. Arkadaşlarla çok ağladık. Onun mezarını araştırmak ona saygısızlık olur. Burada mahalli gazete bunu araştırmaya kalkmıştı. Ben hışımla "size mi kaldı onun mezarını araştırmak" diye cevap vermiştim.

HÂKİMİN DE NURCU OLDUĞUNU MAHKEMEDE İSPAT ETTİM

Hakikaten o elektriği aldığımız için hayatımda o dört mahkemede konuştuğumu hiçbir zaman hatırımdan çıkaramıyorum. Bir gün hâkimlerin de nurcu olduklarını ispat ettim mahkemede.

Kısaca anlatayım: Yalvaç'ta daha o zaman bile Ağır Ceza Mahkemesi vardı. 29 kişiyiz... Üçüncü veya dördüncü mahkememizdi bu.

Bana daha önce berat veren hâkim yine karşımda. "Hâkim Bey, şu bizi şikâyet edenlere haddini bildirmek için bize beraat verin de onlar da anlasınlar" dedim. "Hukukta böyle bir şey yok ki, yeniden muhakeme edeceğiz" dedi. "Hâkim Bey siz zorulmayın" dedim. "Yoruluruz be vazifemiz" dedi. Artık merdiven merdiven çıkıyorum, hazırlıyorum hâkimi. "Biz emniyete yardım ediyoruz" dedim. "Allah Allah siz emniyetçi misiniz" dedi. "Yok..." dedim. "Anlat bakalım nasıl yardım ediyorsunuz?" dedi. "Namus gider, siz zaniyi yakalarsınız; mal gider, hırsız yakalarsınız; can gider katili yakalarsınız; biz bu 29 kişi insanların kalplerine bunları yaptırmamak için bekçi koyuyoruz. Var mı bunlar için bir tane dosya, kime yardım ediyoruz biz?" dedim. "Ama ne yapalım getirdiler yine sizi" dedi.

"Nurculuktan mı yapacaksınız yine mahkemeyi?" "Evet" dedi. "Siz de nurcusunuz, kendiniz bilmiyorsunuz" dedim. "Bu kadar küstahlığı, cesareti nerden buluyorsun?" dedi. "Allah'ı şahid tutuyorum, eğer ben sizin nurcu olduğunuzu ispat edemezsem, arzu

ettiğiniz hapishanenin kapısında beni asın, edersen beraber girelim hapishaneye” dedim. “Allah Allah yahu” dedi, savcıya doğru eğildi söyle, “ispat et bakalım” dedi.

Eskiden gramer derlerdi, şimdi dil bilgisi diyorlar, ben birazcık tahsil gördüm. Ses uyumuyla kim ne ile meşgul oluyorsa arkasına -ca - ci - cu - eklenir dedim. “Anlamadım” dedi. “Siz hukuk değilsiniz, -cu- koyduğunuz zaman hukukçu olursunuz; demir -ci- konduğu zaman demirci olur. Öğren değil öğrenci. Sayayım mı daha?” dedim. “Tamam, bu doğru, bunda ne var?” dedi. “Allah, insanlar doğru yolda olsun, beni tanısın, ilerde gelecek o dehşetli günden kurtulsun diye peygamberler ve kitaplar göndermiş” dedim. “Zebur, Tevrat, İncil ve Kur’an” diye sayıverdi hâkim bey. “Biz hangisinin arkasındayız?” dedim. “Elbette Kur’an’ın” dedi. “Kur’anın başka isimleri de var; Mushaf, Kelam-ı Kadim dendiği gibi Kur’an kendini -Nur- olarak ta tanıtıyor” dedim. “Şu ‘Nur’un alâ nur, yehdillahi nurihi men yeşaa’ ayetiyle kendini Nur olarak tanıtıyor. Sen dedin ki Kur’anın arkasındayız. Onun arkasında isen Nur ismine -cu- ekle sen takdir et” dedim. O zaman birbirlerinin yüzüne baktılar. “Tabi o noktadan biz de nurcuyuz” dedi. “Buyrun mahkemeye beraber gidelim, siz de nurcu oldunuz” dedim.

Sonra Hâkim Bey’e dedim ki: “İşte Kur’andan, yani Nur’dan lemaan eden eserleri, Kur’andan, Nur’dan gelmiş risaleler manasında Risale-i Nur diye ismini vermiş Bediüzzaman. Bu unvandır... Nurculuk yeni çıkmış bir şey değildir. Nur’un arkasında koşanlara nurcu derler. Tıpkı Mevlevi dendiği gibi” dedim.

Netice olarak her zaman olduğu gibi beraat ettik. Yedi kere böyle mahkemelerimiz oldu bizim.

ÇOCUK: POLİS ABİ, BİZ ARIYIZ, BALI DİLEDİĞİMİZ ÇİÇEKTEN ALIRIZ

Yine bir gün karakoldayız. Emniyetçi 12 yaşındaki bir çocuğa söyleniyor; “Siz tahsil yaşındasınız, hapse gireceksiniz, yazık değil mi size?” diyor. Ben de dinliyorum. “Polis abi, biz arıyız, balı dilediğimiz çiçekten alınız, size mi soracağız?” dedi. “Al” dedim. “Aldın mı cevabını?” “Öğretmişsin” dedi. “Vallahi ben aldım dersimi çocuktan, ben bunu hayatımda bayraklaştıracağım, çocuktan aldım dersimi, bunu Allah söylettirdi çocuğa, bunu bilin. Biz arıyız bal arıyoruz...” dedim.

SİZ SAFA GELDİNİZ

Üstad, “eşek” dedikleri zaman, “bu kadar hizmet veren, çalışan bir hayvana eşek demek yakışmıyor, işlek deyin” dermiş.

Bunun gibi, kendisini ziyarete gelenlere de siz kalkın gidin demez, “safa geldiniz” dermiş Üstad. Zübeyir ağabey anlatmıştı bana: Hasip diye bir arkadaş, bizlere danışmadan Üstad’ı ziyarete gidiyor. Bir toplulukla beraber Üstad’la görüşmüşler. “Siz safa geldiniz” demiş Üstad. Herkes kalkmış, o kalmış. Hatta safa geldiniz dedi diye, daha da yanaşmış Üstad’a. Manayı bilmiyor ya. Üstad, biraz ciddi bir şekilde, duymadı diye bir şeyler daha anlatmış, sonunda başparmağıyla Hasip’e işaret ederek ‘sen safa geldin’ demiş. Bu durum daha da hoşuna gidiyor Hasip’in, biraz daha yaklaşıyor Üstad’a. Zübeyir ağabey sonra Hasip’in kulağına eğilip izah ediyor durumu. Zübeyir ağabey daha sonra bize “Yalvaçlılara öğret bunları” demişti ve eklemişti bir daha safa geldiniz dese Üstadın üstüne çıkacak diye korktum.

Ömer Özcan kardeş, siz safa geldiniz...

Yalvaçlı Nuri Akgün Anlatıyor:

Yalvaçlıyım, 1938 doğumluyum, bakkallıktan emekli oldum. 1966’da İstanbul’a geldim, şimdi Mecidiyeköy’de oturuyorum. Risale-i Nur’u Yalvaç’ta Ali Osman Karahan Hocafendiden duydum. Ona Topal Hafız da derler. Üstad Hazretleri Yalvaç’a onun misafiri olarak gelmişti. Sene herhalde 1957 olacak.

Yalvaçlı Nuri Akgün Bediüzzaman'ı yalvaç'ta görenlerdendir

Şöyle oldu: Üstad'ın Yalvaç'a geleceğini bildirdiler bize... Yalvaç halkı yolun sağına soluna gayet kalabalık bir şekilde birikti. Üstad eski model bir jiple geldi, yatak vardı içerisinde, orada biriken halk hoş geldin diyor, O da selamlıyordu eliyle. Üstad'ın bir arkadaşı varmış, Muallim Galip Efendi diye, onun mezarına ziyarete gidecekmiş diye işittim, ama Galip Efendinin mezarı Konya'dadır. Sonra Üstad Hazretlerinin Ali Osman Karahan'a gideceğini söylediler. Ben de o halkın arasındaydım. Üstad cüppeli ve sarıklıydı, yüzü çok nurluydu. Böyle bir kere görmüş olduk biz de. Üstad durmadı hemen gitti. Bir daha göremedim. Ben Adapazarı'nda asker iken vefat ettiğini işittim. O zamandan beri Risale-i Nur'a devam ettik.

Ali Osman hocafendi hala hizmetlere, derslere devam ediyor Yalvaç'ta, gittiğimde görüşüyoruz. Bazı Cuma sabahları çorba veriyor caminin yanında.